

Történelmet írt az igáslóból lett ugróló

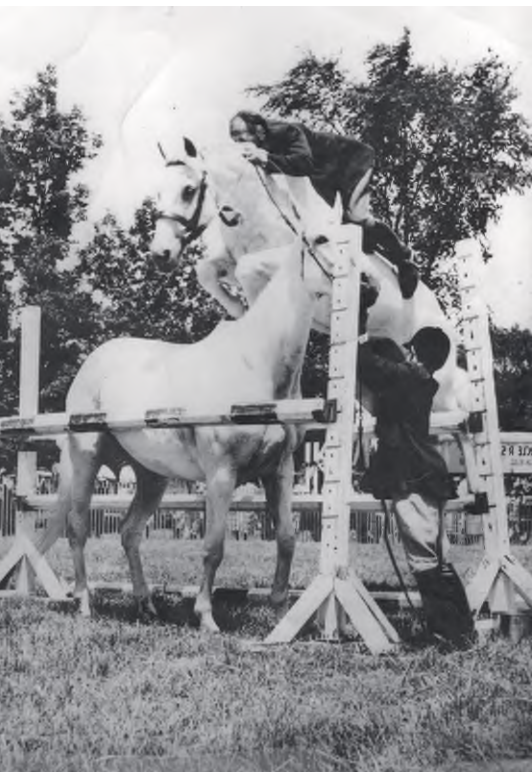
Snowman igáslóként szolgált, és amikor tulajdonosa már nem vette hasznát, 1956 telén árverésre küldte a pennsylvaniai New Hollandba. A ló mindössze nyolc éves volt ekkor. Azonban senki nem akarta megvenni, és könnyen kitalálható, hogy mi lett volna a sorsa, ha nem fut be az árverésre New Yorkból egy farmer, az akkor 28 éves Harry de Leyer. Az oktatólovat kereső Leyer útközben defektet kapott, így késve érkezett az árverésre az éppen tomboló hóviharban. Addigra már csak a gazda nélküli, a vágóhídra szállítást váró lovak maradtak. Az Egyesült Államokban egyébként évente 100-200 ezer lovat küldenek kanadai és mexikói vágóhidakra.

Snowman már fenn volt a vágóhídra készülő teherautón, és Leyer szemébe nézett: a férfi így utolsó pénzéért, 80 dollárért megvette a később csak „Hamupipke-lóként” emlegetett, sérült és koszos lovat.

Ekkor még nyilvánvalóan nem tudhatta, milyen tehetséges lovat választott. Harry

gyermekek oktatására használta Snowmant, majd hamarosan 160 dollárért eladta a szomszédjának. Snowman azonban hűséges volt megmentőjéhez: a több mint 1,5 méter magas kerítésen át számtalanszor visszaugrott eredeti gazdájához, és ekkor jöttek rá, hogy kiváló ugróló. Leyer elkezdte tréningezni, ami

élete legjobb döntésének bizonyult. Több száz versenyt nyertek együtt, és már két évvel megmentése után, 1958-ban – miután megnyerte a díjugrató Hármaskoronát – az év lovának választották az Egyesült Államokban. 1959-ben Snowman volt az első olyan ló az amerikai történelemben, amely zsinórban két év-

FOTÓ: ARCHIV, BILL RAY PHOTOGRAPHY

ben egymás után is megnyerte a Madison Square Gardenben rendezett díjugrató-bajnokságot.

Ló és lovása a média kedvence lett, számos helyen szerepeltek együtt. Snowmant 1962-ben vonultatták vissza a versenyzéstől, szép kort élt meg, 26 évesen, 1974 őszén távozott az örök vadászmezőkre.

1992-ben bekerült az Amerikai Egyesült Államok díjugrató hírességek csarnokába, a legendás ugrólovak elit csoportjába is, emellett film is készült az életéről.

Kis Judit

Forrás: horses-world.com, en.wikipedia.org, www.horsetarshalloffame.org

Megemlékezés

AZ UTOLSÓ IGAZI CSŐDÖRÖS

Elment id. Nagy Mihály, aki így már néhai idősebb Nagy Mihály lett. Ő volt az utolsó igazi „csődörös”. A komáromi méntelepen szolgált abrakmesterként annak bezárásáig; Nagycenken pedig az indulástól szinte a kapuzárásig dolgozott.

Én már, mint nyugdíjas méngondozót örököltem meg elődeimtől. Stabí, megbízható munkatárs volt. Olyan ember, akinek bátran hátat lehetett fordítani. Sosem volt gondja, kérése a vezénnyel kapcsolatban. Hetvenedik születésnapján még méntelepi dolgozóként ünnepeltük. Addig volt munkaviszonyban, amíg a sorozatos leépítési rendeletek között megkaptam azt az „emberséges” ukázt is, hogy a nyugdíjasokat el kell küldeni. (Ez már az MGSZH időszakban történt és tény, hogy az ország nagy részén munkanélküliség volt.) Számomra ez volt az egyetlen nehéz, problémás feladat vele kapcsolatban: közölnöm kellett, hogy nem dolgozhat tovább. Mint addig is mindent, ezt is fegyelmezetten vette tudomásul. Tényleges nyugdíjasként is visszajárt, be-benézett a méntelepre. Hol a fiához, ifj. Nagy Mihályhoz, aki akkoriban és még ma is ott dolgozik, hol csak úgy erre járt és bejött, beköszönt.

Fiára maradt az id. Nagy Mihály név és a lovak szeretete, unokája lett ifj. Nagy Mihály.

Lassan tíz éve nem élek Nagycenken, de Mihály bácsi kicsit mindig velem volt azóta is. Úgy, mint régen. Szinte észrevétlenül, szerényen, de megbízhatóan, biztosan. És velünk is marad.

Thomka Iván

az utolsó méntelep utolsó vezetője